

การศึกษาเปรียบเทียบศักยภาพด้านการแปลภาษาญี่ปุ่น-ไทย ของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ด้วยวิธีสอนแบบปกติและการสอนแบบ STAD
ศศิธร ศรีรัตน์

A Comparative Study of Japanese-Thai Translating Ability of Chiangmai Rajabhat
University 4th year Japanese Major Students between Conventional Teaching Method and
Cooperative Learning STAD Method

Sasitorn Srirat

นิสิตปริญญาโทหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Faculties of Humanities Naresuan University

*Corresponding author. E-mail : ksitorn@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)เปรียบเทียบความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ 2)ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 40 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มทดลองจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และกลุ่มควบคุมจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ดำเนินการทดลองโดยมีการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยก่อนเรียน-หลังเรียน ทดสอบท้ายบท และสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยก่อนเรียน-หลังเรียน แบบทดสอบท้ายบท และแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D) และค่าทดสอบที(t-test)ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้เรียนกลุ่มทดลองที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนกลุ่มทดลองต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่ามีค่าเฉลี่ยในภาพรวมเท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และผู้เรียนบางส่วนให้ความเห็นว่าการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีบรรยากาศในการเรียนเป็นกันเอง ผู้เรียนได้ช่วยกันศึกษาค้นคว้า ได้แลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจระหว่างการทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น มีความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าของตนเองที่สามารถมีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ

คำสำคัญ: การแปลภาษาญี่ปุ่น-ไทย การสอนภาษาญี่ปุ่น การเรียนแบบร่วมมือ STAD

Abstract

The objectives of this research were to 1)compare Japanese–Thai Translating Ability of Chiangmai Rajabhat University 4th year Japanese Major Students taught by conventional teaching method and cooperative learning STAD method, 2) survey the student’s satisfaction towards learning by cooperative learning STAD method. The samples were 40 4th year Japanese major students who purposively sampled and divided into 2 groups, the experimental group taught by cooperative learning STAD method and the controlled group taught by conventional teaching method. Two groups pretest and posttest design was employed in this study.Data was collected from the same exercises designated as the pretest and the posttest as well as from the questionnaire.The research tools consisted of Japanese–Thai translation ability tests, unit quizzes and students satisfaction questionnaire. The collected data were analyzed by the statistical means of the mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.) and t-test.

The results of the research were as follows:

1. The Japanese–Thai Translating Ability of the students taught by cooperative learning STAD method were significantly higher than those taught by conventional teaching method at the 0.05 level.
2. The survey of the student’s satisfaction towards learning by cooperative learning STAD method revealed the overall results at the highest level (mean=4.53)and it was found that the class has resulted in friendly environment. The teaching technique helped them enjoy the class. Moreover, it improved their knowledge and understanding of Japanese usages. The students were proud of themselves and gained self-esteem for making contributions to their teams’ success.

Keywords: Japanese–Thai Translation, Japanese Teaching, Cooperative Learning, STAD

บทนำ

ในปัจจุบันซึ่งเป็นยุคสมัยแห่งการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลและการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ การแปลมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อประสานงานระหว่างประเทศทางด้านการเมือง เศรษฐกิจหรือแม้กระทั่งการ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมออนไลน์ ต่างก็ต้องอาศัยทักษะทางการสื่อสารรวมถึงทักษะการแปลที่ดี ด้วยเหตุนี้ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาจึงมีการบรรจุรายวิชาการแปลไว้ในหลักสูตรแทบทั้งสิ้น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ก็ได้บรรจุรายวิชาการแปลไว้ในหลักสูตรภาษาต่างประเทศต่าง ๆ โดยในส่วนของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น กำหนดให้นักศึกษาชั้นปีที่ 4 เรียนรายวิชาการแปลภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมทั้งการแปลจากภาษาญี่ปุ่นเป็นไทย และจากภาษาไทยเป็นญี่ปุ่น รายวิชานี้จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการแปล เทคนิคการแปล และปัญหาต่าง ๆ ในการแปล ตลอดจนวิธีแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านั้น และจากการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่ผู้วิจัยสอนพบว่านักศึกษามักมีปัญหาในการแปลที่ซ้ำ ๆ กัน โดยปัญหาในการแปลของผู้เรียนที่มีมากที่สุดเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยคือ การไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค การไม่สามารถแปลกลุ่มคำที่มีภาคขยายคำนาม การไม่เข้าใจคำศัพท์ สำนวน ซึ่งปัญหาการไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยค ส่งผลให้ไม่สามารถแปลเป็นภาษาไทยที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติได้ และรูปประโยคที่ผู้วิจัยพบว่านักศึกษามักแปลผิดบ่อยที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่

- 1) รูปประโยคกรรมวาจก(passive) เช่น

この雑誌は若い人たちによく読まれています。

(kono zasshi wa wakaihito tachi ni yoku yomareteimasu) แปลว่า นิตยสารฉบับนี้อ่านกันมากในหมู่วัยรุ่น นักศึกษาแปลว่า นิตยสารฉบับนี้ถูกอ่านกันมากในหมู่วัยรุ่น

- 2) รูปให้ทำ(causative) เช่น

メーさんはチンさんを2時間も待たせました。

(meisan wa chinsan wo nijikanmo matasemashita) แปลว่า คุณเมทำให้คุณชินรอตตั้งสองชั่วโมง
นักศึกษาแปลว่า คุณชินให้คุณเมรอตตั้งสองชั่วโมง

3.) ประโยคแสดงทัศนคติของผู้พูดหรือผู้เขียน(modality)

彼はきっと合格するだろう。(kare wa kitto goukakusurudarou) แปลว่า เขาคงจะสอบผ่าน
นักศึกษาแปลว่า เขาสอบผ่านแน่นอน

ข้อผิดพลาดของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับสมเกียรติ เขวงกิจวิช(2559, น. 118 -155) ที่พบว่าปัญหาที่ผู้เรียนมักประสบจากการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยโดยเฉพาะในระดับโครงสร้างประโยค มี 5 รูปประโยคดังนี้ 1) รูปกรรมาจก(passive) เช่น nihon wa shihouwo umini kakomareteiru (日本は四方を海に囲まれている) ซึ่งเป็นรูปกรรมาจกที่ภาคแสดงในประโยคไม่มีผู้กระทำโดยตรง หากแปลแบบตรงตัวจะแปลว่า ญี่ปุ่นถูกล้อมรอบด้วยทะเลทั้งสี่ด้าน เมื่อแปลเป็นภาษาไทยไม่นิยมใช้รูปกรรมาจก 2) รูปให้ทำ(causative) เช่น tsukareteiruyoudattanode sonomamanemuraseteota (疲れているようだったので、そのまま眠らせておいた。) ที่มีผู้แปลว่าทำทาง(เขาคง)เหนื่อย ฉะนั้นจึงใช้ให้เขานอน 3) ส่วนวนแสดงทัศนคติของผู้พูดหรือผู้เขียน เช่น kondo shokujini ikanaika (今度、食事に行かないか。) มีผู้แปลว่า”คราวหน้าไม่ไปกินข้าวกันเธอ” ซึ่งควรแปลว่า “ไว้ไปกินข้าวกันมั๊ย” 4) ส่วนวนที่เลี่ยงการระบุผู้กระทำเช่นส่วนวน 「～ことになる」 และ5) ส่วนวนที่เลี่ยงการระบุชัดเจน (非断定的な表現หรือ婉曲表現) เช่นส่วนวนที่มีคำว่า 「demo, nado, toka」 (でも ～など ～とか) เป็นต้น ซึ่งปัญหาจากข้อสังเกตของสมเกียรติ เขวงกิจวิช(2559)ดังกล่าวข้างต้นนั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐริรา ทับทิม(2555) ที่พบข้อผิดพลาดจากงานแปลของนักศึกษา ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา 2) ข้อผิดพลาดด้านภาษาศาสตร์ คือ ไวยากรณ์หรือโครงสร้างของประโยค 3) ข้อผิดพลาดด้านรูปประโยค เช่น การลดรูป การแทนที่ เป็นต้น

จากการรวบรวมข้อผิดพลาดในการแปลของนักศึกษาที่ผู้วิจัยเคยสอน พบว่านักศึกษามักจะแปลผิดในเรื่องเดิมซ้ำๆ หรือมักมีข้อผิดพลาดคล้ายๆกัน เมื่อสอบถามจึงพบว่านักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของรูปประโยคทำให้แปลไม่ได้ จึงปรึกษาเพื่อนและช่วยกันแปล ดังนั้นในฐานะผู้สอนผู้วิจัยจึงได้พยายามหาแนวทางในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นให้สูงขึ้น ซึ่งการที่ผู้เรียนรวมกลุ่มกับเพื่อนเพื่อแปลใบงานที่ได้รับมอบหมาย แสดงให้เห็นว่าการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนด้วยตนเองเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากขึ้นในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการแปลภาษาญี่ปุ่นด้วยการเรียนแบบร่วมมือ(cooperative learning) เทคนิค STAD (Student Teams Achievement Division) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ได้รับการพัฒนาโดย Slavin (1995) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่ครูเป็นผู้จัดกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกันเป็นกลุ่มๆละ 4 คน ในอัตราส่วนผู้เรียนเก่ง ผู้เรียนปานกลางและผู้เรียนอ่อนเป็น 1 : 2 : 1 ตามลำดับ ผู้เรียนทุกคนจะมีคะแนนฐาน (base score) ของแต่ละคน ในการสอนครูจะเสนอสาระสำคัญของบทเรียนแล้วให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน เมื่อเรียนจบบทเรียนในแต่ละบทแล้ว จะทำการทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จะถูกเปลี่ยนไปเป็นคะแนนกลุ่มเพื่อหาคะแนนพัฒนาของแต่ละบุคคล หลักสำคัญของการเรียน คือ การสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้เรียนรู้สิ่งที่ครูสอน ดังนั้นสมาชิกทุกคนจึงต้องร่วมมือกันและพากันไปสู้เป้าหมาย ซึ่งหมายถึงผู้ที่เรียนอ่อนก็สามารถพัฒนาตนเองไปพร้อมกับเพื่อนในกลุ่มที่เรียนเก่งกว่า จึงทำให้ผลการเรียนดีขึ้น(ทิศนา ชัมมณี, 2555, น.98-106) จากการวิจัยของ ศศิกันต์ ไขษิตตระกูล(2551) และ วัชรพร สุทธิกรมล(2559) พบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD บรรยากาศในการเรียนเป็นกันเอง ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ได้ช่วยกันเรียนรู้ ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ สมศักดิ์ ทองบ่อ (2543) ที่พบว่านักศึกษาที่เรียนแบบปกติ ที่เป็นการเรียนแบบต่างคนต่างเรียน นักเรียนกลุ่มเก่งจะได้คะแนนสูงขณะที่

กลุ่มอ่อนไม่มีความเข้าใจในบทเรียนทำให้รู้สึกเครียดและเบื่อ ส่งผลให้ไม่ตั้งใจเรียน เป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับ Abdul (2012) ที่พบว่าการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนสูงขึ้นกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนแบบปกติ ไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ทำให้ไม่ได้รับการพัฒนาตนเองเท่าที่ควร ในขณะที่นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนอ่อนได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับผู้เรียนเก่ง ส่งผลให้การเรียนดีขึ้น

จากการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เปรียบเทียบกับการสอนแบบปกติ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนวิชาการแปลภาษาญี่ปุ่น และการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มทดลองหลังการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีสอนแบบปกติ
2. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในระดับมาก

วิธีการศึกษา

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 2 หมู่เรียน รวม 66 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 40 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เป็นกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คนเรียนด้วยวิธีปกติ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม ใช้เนื้อหาและระยะเวลาในการทดลองเท่ากันในการวิจัย คือ 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 18 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดและทฤษฎีการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการเรียนการสอน ที่ได้รับการพัฒนาโดย Slavin (1990) การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

- 1) การนำเสนอในชั้นเรียน (Class Presentation) หมายถึง การร่วมกันอภิปรายของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่ม ซึ่งต่างจากการสอนแบบปกติ เพราะผู้เรียนจะต้องตั้งใจขณะที่มีการอภิปราย เพื่อที่จะทำการทดสอบย่อยให้ได้คะแนนดีและคะแนนการทดสอบย่อยจะเป็นคะแนนของกลุ่มด้วย
- 2) การทำงานเป็นทีม (Teams) หลักสำคัญคือ ทุกคนที่อยู่ในทีมต้องช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย
- 3) การทดสอบ (Quizzes) หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนในแต่ละบทแล้วครูจะทำการทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล โดยผู้เรียนจะไม่ได้รับอนุญาตให้ช่วยเหลือกัน
- 4) คะแนนพัฒนารายบุคคล (Individual Improvement Scores) จุดมุ่งหมายของคะแนนพัฒนา คือต้องการให้ผู้เรียนได้รับคะแนนที่ดีกว่าเดิม คะแนนพัฒนาของแต่ละคนจะถูกนำมาเป็นคะแนนกลุ่มโดยการเฉลี่ย

กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

5) ผลงานกลุ่ม (Team Recognition) กลุ่มจะได้รับคำชมเชยหรือรางวัลถ้าทำคะแนนเฉลี่ยเกินจากเกณฑ์ ซึ่งทุกกลุ่มมีโอกาสได้รับรางวัลเท่ากัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD และแบบปกติ แบบละ 6 แผน ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแปรรูปประโยคกรรมวาจก (受身)	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การแปรรูปประโยคให้ทำ (使役)	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแปรรูปประโยคแสดงทัศนคติของผู้พูดต่อเนื้อหา (对事的モダリティ)	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแปรรูปประโยคที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ (連体節)	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแปรรูปประโยคที่กำกวมหรือเลี่ยงการระบุที่ชัดเจน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการแปรรูปประโยคเงื่อนไข (条件節)	จำนวน 3 ชั่วโมง

2.แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 30 ข้อ ใช้เพื่อตรวจสอบความสามารถเดิมของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียน (pretest) และเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (posttest) มีเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนข้อละ 3 คะแนน โดยพิจารณาความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ ความหมาย และการใช้ภาษา (ณัฐริธา ทับทิม, 2555) เนื้อหาที่นำมาใช้ในแบบทดสอบคือรูปประโยคหรือไวยากรณ์ที่มักเป็นปัญหาในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยที่ผู้วิจัยศึกษาจากงานแปลของนักศึกษาที่ผู้วิจัยเคยสอน งานวิจัยของณัฐริธา ทับทิม (2555) และสมเกียรติ เสงวีภักดิ์ (2559) ได้แก่ รูปประโยคกรรมวาจก รูปประโยคให้ทำ รูปประโยคแสดงทัศนคติของผู้พูดต่อเนื้อหา รูปประโยคที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ รูปประโยคที่กำกวมหรือเลี่ยงการระบุที่ชัดเจน และรูปประโยคเงื่อนไข

3.แบบทดสอบท้ายบท ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ชุด

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวนชุดละ 5 ข้อ ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนในแต่ละแผนการเรียน และเพื่อนำคะแนนจากการทดสอบท้ายบทไปคิดคะแนนความก้าวหน้ารายบุคคลโดยเปรียบเทียบกับคะแนนฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) มีเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนข้อละ 3 คะแนน โดยพิจารณาความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ ความหมาย และการใช้ภาษา (ณัฐริธา ทับทิม, 2555) แบบทดสอบท้ายบททั้ง 6 ชุดมีเนื้อหาตามแผนการจัดการเรียนรู้

4.แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ตอนที่ 1 เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีลิเคิร์ต 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิด

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD และแบบปกติ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และนำแผนการสอนจำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเรื่องความยากง่าย เวลาที่ใช้และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากนั้นนำมาปรับปรุงแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งก่อนจะนำไปทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2) นำแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบเนื้อหาและภาษา หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แล้วนำไปจัดทำแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย จำนวน 50 ข้อ และนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 26 คน เพื่อนำผลการทดลองมาหาคุณภาพของแบบทดสอบ นำแบบทดสอบมาทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ ทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ แล้วทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป โดยเฉลี่ยให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาในแต่ละตอนมาใช้เป็นแบบทดสอบความสามารถ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ 0.81 ถือเป็นค่าที่ยอมรับได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

4) นำแบบทดสอบท้ายบทที่สร้างขึ้นทั้ง 6 ฉบับตามจำนวนแผนการเรียน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบเนื้อหาและภาษา หาค่าดัชนีความสอดคล้อง เลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แล้วนำไปจัดทำแบบทดสอบท้ายบท 6 ฉบับ ทุละ 10 ข้อ หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 26 คน และทำการวิเคราะห์รายข้อ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ แล้วทำการคัดเลือกข้อสอบ โดยเฉลี่ยให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาในแต่ละแผนการเรียน มาใช้เป็นแบบทดสอบท้ายบท จำนวน 5 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายบททั้ง 6 ฉบับดังนี้ ฉบับที่ 1 เท่ากับ 0.84 ฉบับที่ 2 เท่ากับ 0.88 ฉบับที่ 3 และ 5 เท่ากับ 0.85 ฉบับที่ 4 เท่ากับ 0.87 และฉบับที่ 6 เท่ากับ 0.97 ถือเป็นค่าที่ยอมรับได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

5) นำแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามและหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมิน แล้วเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จำนวน 15 ข้อ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มเดียวกับที่ใช้ทดลองแผนการจัดการเรียนรู้) และนำแบบประเมินดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน แล้วทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ 0.98 ถือเป็นค่าที่ยอมรับได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน โดยแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. จัดกิจกรรมการเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับกลุ่มทดลอง จำนวน 6 แผน ทุละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 18 ชั่วโมง โดยจัดกลุ่มแบบละความสามารถกลุ่มละ 4 คน คือมีผู้เรียนที่เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ใช้คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนที่มีคะแนนเต็ม 90 คะแนนเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มดังนี้

ผู้เรียนเก่ง คือ	กลุ่มที่มีคะแนนผลการสอบ 60 คะแนนขึ้นไป
ผู้เรียนปานกลาง คือ	กลุ่มที่มีคะแนนผลการสอบ ระหว่าง 45-59 คะแนน
ผู้เรียนอ่อน คือ	กลุ่มที่มีคะแนนผลการสอบ ระหว่าง 0-44 คะแนน

3. ดำเนินการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษานั่งเรียนตามกลุ่มที่ได้จัดไว้ ให้ทำแบบฝึกการแปลโดยการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มนำเสนองานแปลของกลุ่มและเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนอภิปรายโดยมีผู้สอนให้ความเห็น

กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ประกอบ และทำชั่วโมงให้ทำแบบทดสอบท้ายบทเป็นรายบุคคล ผู้สอนนำไปตรวจให้คะแนนและแจ้งผลคะแนนพร้อมทั้งให้รางวัลกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการดีเยี่ยม และดีมาก ในชั่วโมงถัดไป

4.การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กับกลุ่มควบคุม จำนวน 6 แผนๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 18 ชั่วโมง ดำเนินการเรียนการสอนโดยผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบฝึกการแปลด้วยตนเอง แล้วนำเสนองานแปลของตนเองให้เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนอภิปรายโดยมีผู้สอนให้ความเห็นประกอบ และทำชั่วโมงให้ทำแบบทดสอบท้ายบทเป็นรายบุคคล ผู้สอนนำไปตรวจให้คะแนน และแจ้งผลคะแนนในชั่วโมงถัดไป

5. เมื่อสิ้นสุดการเรียนแผนสุดท้ายของทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำผลคะแนนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

6. ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ด้วยแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าทดสอบที (t-test) จากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

2. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วิเคราะห์ข้อมูล โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ผลการศึกษา

1. ความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังตาราง 1 และ 2 ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย ก่อนการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

	จำนวน	Mean	S.D.	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	t	Sig
กลุ่มทดลอง	20	49.90	9.28	0.20	0.069	0.473
กลุ่มควบคุม	20	49.70	9.08			

จากตาราง 1 พบว่าการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนที่จะเริ่มทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 49.90 คะแนน กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 49.70 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีผลต่างของค่าเฉลี่ยที่ 0.20 คะแนน ซึ่งแสดงว่าก่อนการทดลองสอน นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย หลังการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD

	จำนวน	Mean	S.D.	ผลต่างของค่าเฉลี่ย	t	Sig
กลุ่มทดลอง	20	60.60	10.03	7.20	2.334	0.012
กลุ่มควบคุม	20	53.40	9.47			

จากตาราง 2 พบว่าผลการทดสอบหลังเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 60.60 คะแนน ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 53.40 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีผลต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.20 คะแนน จากการทดสอบสถิติ t ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ค่าเฉลี่ยของผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

2.ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STADมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมเท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการศึกษา

1.การเปรียบเทียบความสามารถในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยหลังการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STADพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถในการแปลสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนหลังเรียนเพิ่มจาก 49.90 คะแนน เป็น 60.60 จากคะแนนเต็ม 90 คะแนน เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของศศิกานต์ ไชยดีตระกูล(2551) และวัชรพร สุทธิกรกมล(2559)ที่พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนแบบปกติ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวเกิดจากการกำหนดกลุ่มที่มีการลดความสามารถ ผู้เรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน โดยสมาชิกในกลุ่มต่างช่วยกันศึกษาค้นคว้า แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อเป้าหมายและความสำเร็จของกลุ่ม สมาชิกทุกคนจึงเกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ต่างก็มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันทำให้ต้องพูดคุยแลกเปลี่ยน และรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม ผู้เรียนที่เรียนอ่อนก็ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ในขณะที่กลุ่มควบคุมซึ่งเรียนแบบปกติเป็นการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยนำเสนอเนื้อหาในการเรียนตอนต้นชั่วโมง หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำแบบฝึกด้วยตนเองแล้วสุ่มเรียกผู้เรียนมานำเสนอผลงานให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง ผู้เรียนที่เรียนอ่อนมักไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอผลงานของตนเองหรือไม่ค่อยร่วมอภิปราย เนื่องจากกลัวตอบผิด สอดคล้องกับ Abdul (2012) ที่พบว่านักศึกษาที่เรียนแบบปกติ ไม่มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน เนื่องจากการเรียนที่ไม่เน้นการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้ไม่มีโอกาสพัฒนาตนเองเท่าที่ควร จึงทำให้ความสามารถในการเรียนพัฒนาได้น้อยกว่ากลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

2.ผลการสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยรวม 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความพึงพอใจในบรรยากาศการเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน เกิดความภาคภูมิใจที่ได้มีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ กล่าวได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือทำให้นักศึกษาที่เรียนอ่อนมีความสุขในการเรียน ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิคในการเรียนกับเพื่อนในกลุ่ม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนของตนเอง ส่งผลให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะเรียนให้ได้ดีกว่าเดิม ดังที่วัชรพร สุทธิกรกมล(2559)สรุปว่าการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นกระบวนการเรียนที่ส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนทั้งสามด้านคือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย จิตพิสัย

สรุปผลการศึกษา

1. ผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีความสามารถทางการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ
2. ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนกลุ่มทดลองต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. จากการทดลองพบว่าทำให้ผู้เรียนช่วยกันเรียนรู้ ค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อหาข้อมูลในการทำงานนั้น ทำให้ได้เรียนรู้เทคนิคในการเรียน การแก้ปัญหาในการแปล และผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองนอกเหนือจากในชั้นเรียนมากขึ้น
2. จากผลการสำรวจความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่านักศึกษามีความสุขในการเรียน นักศึกษาที่เรียนอ่อนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพราะได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากกว่าการเรียนด้วยวิธีปกติ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนทำให้มีผลการเรียนดีขึ้น จึงควรมีการนำกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ไปใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาอื่น ๆ ด้วย

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐริธา ทับทิม. (2555). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ทิศนา แคมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วีรพร สุทธิกรม. (2559). ผลของการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิค STAD เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจท่องเที่ยวและการโรงแรม. รายงานผลการวิจัย. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ศศิกานต์ โฆษิตตระกูล. (2551). ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค STAD. รายงานการวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมเกียรติ เขวงกิจวิช. (2559). แปล ญี่ปุ่น-ไทยเบื้องต้น(ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม.
- สมศักดิ์ ทองบ่อ(2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเรื่องรูปและเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบ ร่วมมือกันเทคนิค STAD กับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Abdul, L. J. (2012). EFEKTIVITAS METODE STAD DALAM PENGAJARAN SAKUBUN. Majister Pendidikan Pendidikan Bahasa Jepang. Universitas Pendidikan Indonesia. Retrieved March 11, 2017 from <http://repository.upi.edu/8821/>
- Slavin, R. E. (1995). Cooperative learning: Theory, research, and practice (2nd Ed.). Boston: Allyn & Bacon.